

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **CC INTERNET s. r. o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2020, č. j. 30 A 264/2018 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2020, č. j. 30 A 264/2018 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2018, č. j. 894/DS/18-6, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále též „magistrát“) ze dne 15. 1. 2018, č. j. 785/OD-P/18. Magistrát jím rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Chevrolet, reg. zn. X, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K porušení právní povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu došlo tím, že dne 17. 8. 2017 v době od 11:35 do 11:45 hod v Karlových Varech v ulici Foersterova stál nezjištěný řidič s výše označeným vozidlem v úseku platnosti dopravní značky IZ 8a – Zóna s dopravním omezením, kdy tímto omezením byla dopravní značka IP 12 – Vyhrazené parkoviště s doplňkovým textem „Pro držitele parkovacích karet vydaných Magistrátem města Karlovy Vary“, přičemž taková karta nebyla ve vozidle na viditelném místě umístěna. Popsaným jednáním se nezjištěný řidič vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného porušením povinnosti podle § 4 písm. c) téhož zákona. Za popsaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji nadepsaným rozsudkem zamítl. Uvedl, že magistrát učinil kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak procesní pasivita označeného řidiče, který nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, mu neumožnila zahájit s ním řízení o přestupku. Dodal, že správní orgán nemůže zahájit přestupkové řízení proti komukoliv, koho provozovatel vozidla označí jako řidiče, zejména pokud krom svého tvrzení nijak nedoloží, že daná osoba vozidlo v rozhodné době skutečně užívala. Krajský soud dále připustil, že správní orgány měly v rozhodnutí uvést i § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, který obsahuje další konkretizaci porušené povinnosti vyplývající z § 4 písm. c) téhož zákona. Toto opomenutí však nezakládá nezákonnost jejich rozhodnutí, protože z popisu skutku je jednoznačně patrné, za jaké jednání řidiče vozidla byl žalobce potrestán a že toto jednání vylučuje naplnění výjimky v § 27 odst. 1 písm. o) zákona. Soud doplnil, že ke zpoplatnění stání na dané komunikaci došlo na základě Nařízení Statutárního města Karlovy Vary č. 2/2016 ze dne 1. 3. 2016 (dále též „nařízení ze dne 1. 3. 2016“), v jehož příloze č. 2 je výslovně uvedena ulice, v níž vozidlo provozovatele bez patřičného oprávnění parkovalo. Nařízení ze dne 1. 3. 2016 obsahuje i způsob určení ceny, na který navazuje ceník parkovacích karet schválený radou města Karlovy Vary dne 29. 3. 2016. Krajský soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence uvedení veškerých ustanovení, podle nichž byla uložena sankce. Přestože rozhodnutí neobsahovala odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který upravuje rozmezí, v němž může být uložena sankce podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit rozpětí sankce, která mohla být žalobci uložena. Přestupek byl totiž řádně kvalifikován jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona a rozpětí sankce je uvedeno v témže ustanovení zákona, byť v odst. 5. Zbývající námitky žalobce krajský soud shledal nedůvodnými a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměřuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Stěžovatelem oznámený řidič toliko nereagoval na výzvu magistrátu k podání vysvětlení. Nejednalo se však o účelově sděleného řidiče. Magistrát neprovedl řádně kroky směřující ke zjištění řidiče, ačkoliv disponoval údaji o jeho totožnosti i pravomocí uložit mu pořádková opatření. Na zjištění řidiče rezignoval jen proto, že se oznámený řidič opomněl dostavit na prvou výzvu k podání vysvětlení. Takový postup je v rozporu s judikaturou. Dále stěžovatel setrval na námitce, že správní orgány nesprávně právně kvalifikovaly předmětné jednání. Podřadily je totiž pouze pod § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který stanoví toliko obecnou povinnost řídit se dopravními značkami. Vytýkané jednání je však zakázáno v § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Právní kvalifikace tedy byla nedostatečná. Je nepřípustné, aby bylo teprve v soudním řízení vyjasňováno, z čeho byl stěžovatel viněn. Krajský soud rovněž pochybil při vypořádání námítky týkající se absence nařízení obce, bez jehož vydání nelze zpoplatnit pozemní komunikaci. Soud nebyl oprávněn odkázat na nařízení ze dne 1. 3. 2016, neboť to nebylo součástí správního spisu ani nebylo provedeno jako důkaz. Nadto nebyl tento odkaz relevantní. Krajský soud dále aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí. Nebylo v něm totiž uvedeno ustanovení definující konkrétní sankční rozpětí, a to ani v odůvodnění. Takovou vadu nelze překlenout výkladem rozhodnutí, jak učinil krajský soud. Nadto žalovaný i krajský soud uvedli, že ověřili uložení pokuty v polovině zákonné výměry, ačkoliv pokuta činila 1 700 Kč, nikoli tvrzených 2 000 Kč. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel, respektive jeho

pokračování

zástupce, vyjádřili nesouhlas s vyvěšováním jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ve znění opravného usnesení ze dne 13. 12. 2018 a na své vyjádření k žalobě.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval namítanou vadou řízení, které se měl krajský soud dopustit v souvislosti s vypořádáním namítané absence nařízení obce, podle něhož město Karlovy Vary vyhradilo dané parkovací místo jen pro držitele zpoplatněné parkovací karty. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že město Karlovy Vary nevydalo žádné nařízení, jímž by zpoplatnilo úsek komunikace, na němž mělo dojít k neoprávněnému zastavení a stání ani nařízení, jímž by stanovilo cenu parkovacích karet. Příslušný ceník totiž nemá formu nařízení. Krajský soud této námitce nepřisvědčil a poukázal na nařízení ze dne 1. 3. 2016, v jehož příloze č. 2 je uvedena ulice, v níž auto stěžovatele parkovalo a zároveň je v jeho čl. 2 odst. 1 písm. b) upraven způsob určení ceny, na který navazuje ceník schválený radou města Karlovy Vary dne 29. 3. 2016.

[8] Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, že k tomuto závěru dospěl na základě vlastního vyhledání a prostudování předmětného nařízení. Správní spis totiž uvedené nařízení neobsahoval (s ohledem na procesní pasivitu stěžovatele se správní orgány v rozhodnutích existenci nařízení nezabývaly, jeho existence byla zpochybněna teprve v žalobě). Nejvyšší správní soud proto musí přisvědčit stěžovateli, že již samotným vyhledáním nařízení ze dne 1. 3. 2016 na webových stránkách města Karlovy Vary a jeho přečtením krajský soud fakticky prováděl dokazování. Jak přitom vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005 - 76, publikovaného pod č. 687/2005 Sb. NSS, „*jestliže krajský soud provádí dokazování (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), je povinen nařídit jednání, a to i tehdy, pokud účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Provedl-li krajský soud dokazování bez nařízení jednání, trpí jeho rozhodnutí jinou vadou řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a je důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 - 70, publikovaném pod č. 1385/2007 Sb. NSS, konstatoval, že „*zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem zjištění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat. (...) Nutno k tomu podotknout, že obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (ke stejnému závěru došel NS v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 164/2006). Ostatně z judikatury NSS je patrné, že zdejší soud činí skutková zjištění vyplývající z obsahu internetových stránek výlučně na základě dokazování (srov. nedávno rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2009, č. Pst 1/2008 - 66, ve věci vláda v. Dělnická strana, bod 35).*“ Obsah nařízení vyhledaného krajským soudem na webových stránkách obce nemůže být obecně známou skutečností (krajský soud ostatně v této souvislosti § 121 o. s. ř. ani neaplikoval). Pokud tedy krajský soud přistoupil k upřesnění či ověření skutkového stavu dané věci mimo jednání, dopustil se procesního pochybení. Krajský soud měl nařídit k provedení tohoto důkazního

prostředku jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.) a při něm provedený důkaz měl založit do spisu. Jelikož se tak nestalo, nemůže Nejvyšší správní soud ověřovat správnost skutkových závěrů krajského soudu stran existence a platnosti nařízení ze dne 1. 3. 2016 v době spáchání přestupku, a rozhodnutí je třeba zrušit a vrátit zpět krajskému soudu k řádnému provedení nařízení ze dne 1. 3. 2016 jako důkazního prostředku.

[9] Krajský soud se nadto v souvislosti s předmětnou žalobní argumentací nevypořádal ani s námitkou, že ceník parkovacích karet města Karlovy Vary nemá formu nařízení, ačkoliv zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, tuto formu podle usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, pro cenový výměr předpokládá. Krajský soud toliko odkázal na čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení ze dne 1. 3. 2016, v němž je upraven způsob určení ceny a na navazující ceník schválený radou města Karlovy Vary. Neodpověděl tedy na otázku, zda byla dodržena forma stanovená zákonem, případně zda vůbec může mít způsob vydání cenového výměru vliv na naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v porušení zákazu stání na vyhrazeném parkovišti, tj. zda nedodržení formy cenového výměru, jenž dopadá toliko na vztah mezi obcí a držitelem parkovací karty, může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku osobou, která držitelem parkovací karty není.

[10] Popsané vady řízení před krajským soudem jsou samy o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Tato skutečnost však nebrání Nejvyššímu správnímu soudu ve vypořádání ostatních kasačních námitek stěžovatele, neboť zbývající části odůvodnění napadeného rozsudku touto vadou zatíženy nejsou.

[11] Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které nebylo vůbec způsobilé přezkoumání pro absenci uvedení ustanovení, dle něhož byla stěžovateli uložena sankce. Konkrétně správní orgány ve svých rozhodnutích opomněly odkázat na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který vymezuje sankční rozpětí, v němž je možno uložit pokutu za přestupek spáchaný stěžovatelem.

[12] Magistrát uložil stěžovateli pokutu ve výši 1 700 Kč. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí (ve znění opravného usnesení) uvedl, že „za přestupek se dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uloží správní trest pokuty, kdy pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřekročí 10.000 Kč. V daném případě uložil správní orgán prvního stupně pokutu ve výši 1.700 Kč, tedy mírně nad spodní hranicí zákonného rozpětí správního trestu za přestupek, (...)“

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že z rozhodnutí žalovaného lze i přes absenci odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu s jistotou dovodit rozpětí pokuty, která mohla být stěžovateli uložena. Provozovateli vozidla lze totiž podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložit pokutu s tím, že *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč.* Žalovaný přitom v rozhodnutí konstatoval, že neznámý řidič naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přímo § 125c pak v pátém odstavci, písm. g) jasně normuje, že za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k) se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč (důraz přidán). Stěžovatel tedy nemohl být nijak na pochybách, v jakém zákonném rozpětí se správní orgány při ukládání pokuty v jeho případě pohybovaly.

[14] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s krajským soudem, že nedostatek správních rozhodnutí spočívající v absenci odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu bylo možno odstranit právě interpretací rozhodnutí. Takovému postupu nijak nebrání rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 - 29. I podle něj není namístě zrušit správní rozhodnutí „*pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jebož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí)*“ (důraz přidán). Uvedený rozsudek tedy neobsahuje kategorický závěr, že by konkrétní sankční rozpětí muselo být výslovně uvedeno alespoň v odůvodnění rozhodnutí. Postačí, aby z něj vyplývalo. Pokud lze tedy z rozhodnutí správního orgánu nepochybně dovodit, v jakém sankčním rozpětí se správní orgány pohybovaly, představuje absence uvedení příslušného ustanovení nedostatek odstranitelný interpretací daného správního rozhodnutí. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 31. 1. 2022, č. j. 6 As 164/2020 - 35, v němž se zabýval totožnou situací jako v nynější věci: „*ačkoliv není ve výroku ani v odůvodnění uveden § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který upravuje rozmezí, v němž může být uložena sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť ze samotného rozhodnutí vyplývá, jakým způsobem správní orgán dospěl k rozmezí, v němž sankci ukládal, a uvedený nedostatek je tak odstranitelný interpretací rozhodnutí.*“ Stěžovatelem zmiňované usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, se pak týká popisu samotného skutku, který je obviněnému kladen za vinu, nikoliv absence ustanovení, dle kterého mu byla uložena sankce.

[15] V posuzované věci nebylo možné s ohledem na kvalifikaci přestupku dospět k jinému závěru, než že zákonné rozmezí pokuty činí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Absence odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu proto nepředstavuje vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Rušit rozhodnutí správních orgánů pouze za účelem doplnění ustanovení o rozpětí výše uložené pokuty, podle něhož správní orgány zjevně postupovaly, by naopak bylo nepřiměřeně přísné a přepjatě formální. Na správnost úvah krajského soudu ohledně závažnosti vady spočívající v neuvedení ustanovení, dle kterého byla uložena sankce, pak nemůže mít vliv to, že uvedl nesprávnou výši uložené pokuty. Kasační argumentaci proto soud neshledal důvodnou.

[16] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení proti provozovateli vozidla. Konkrétně podle něj nebyla splněna podmínka uvedená v § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, podle níž správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla, *pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jebož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.* Stěžovatel poukázal na to, že magistrátu k jeho výzvě sdělil, že vozidlo v rozhodnou dobu řídil M. V. a poskytl jeho adresu a datum narození. Magistrát označenému řidiči zaslal na uvedenou adresu výzvu k podání vysvětlení, která mu byla doručena fikcí a následně vhozena do domovní schránky. Poté, co se M. V. nedostavil k podání vysvětlení, magistrát již žádné další kroky ke zjištění pachatele přestupku nečinil a věc odložil.

[17] Dle krajského soudu magistrát učinil kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak procesní pasivita označeného řidiče mu neumožnila zahájit řízení o přestupku. Dále krajský soud uvedl, že nelze racionálně očekávat, že „*správní orgán zahájí přestupkové řízení proti komukoliv, koho provozovatel označí jako řidiče, a to zejména v situaci, kdy nijak, krom svého tvrzení, nedoloží, že jím tvrzená osoba skutečně vozidlo v předmětný čas užívala.*“

[18] K předestřené právní otázce existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Z ní plyne obecný závěr, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. (...) pokud provozovatel*

vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, (...) je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (zejména rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46). Současně je však nezbytné konstatovat, že se ve většině případů jedná o zcela individuální posouzení určité situace, přičemž se vždy zohledňují jemné nuance každého konkrétního skutkového stavu (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018 - 25). Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 - 44, je rovněž třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážkou pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí. (...) Nejvyšší správní soud se tedy nemůže ztotožnit s argumentací stěžovatele o tom, že provozovatel vozidla neodpovídá za to, zda oznámený řidič je kontaktní a spolupracuje se správním orgánem. Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu i s přihlídnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovést, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odepření výpovědi apod. na straně označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato 'pátrací' povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.“ V případě nejružnějších obstrukčních praktik tedy není namístě činit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.

[19] Nejvyšší správní soud po seznámení se spisovým materiálem souhlasí se závěrem krajského soudu, že magistrát i přes učinění nezbytných kroků nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku s určitou osobou. Je pravdou, že stěžovatel sdělil dostatečné množství identifikačních údajů osoby, která měla být v rozhodnou dobu řidičem. Magistrátu se však nepodařilo toto prosté tvrzení stěžovatele nijak ověřit, přestože danou osobu řádně vyzval k podání vysvětlení. Zásilka obsahující uvedenou výzvu totiž byla této osobě doručena fikcí a zůstala bez jakékoliv reakce. Ani stěžovatel přitom - krom identifikačních údajů určité osoby - neuvedl žádné další indicie, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že se právě tato osoba dopustila s vozidlem stěžovatele zjištěného přestupku. Stěžovatel totiž své tvrzení nijak nedoložil, ani neuvedl žádné plausibilní vysvětlení, z něhož by bylo možno usuzovat na to, že označená osoba skutečně v rozhodný čas jeho vozidlo užívala např. na základě nájemní smlouvy, zaměstnaneckého poměru ke stěžovateli, výpůjčky, kupní smlouvy apod. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018 - 27, nebo ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019 - 32). Po správním orgánu nelze požadovat, aby prováděl na základě pouhého sdělení identifikačních údajů nějaké osoby, jejíž vztah k předmětnému vozidlu není nikterak zřejmý, „pátrací akci“ směřující ke ztotožnění dané osoby jako přestupce, nadto za použití pořádkových opatření zmiňovaných stěžovatelem. Pakliže takto označené osobě byla výzva doručena fikcí, tato na ni nijak nereagovala a k podání vysvětlení se nedostavila, nezbylo magistrátu než danou věc odložit. Na základě údajů sdělených stěžovatelem nedisponoval magistrát dostatečnými indiciemi, aby našel a usvědčil pachatele přestupku. Podmínky pro zahájení řízení proti provozovateli vozidla stanovené v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu byly v posuzované věci splněny.

[20] K poukazu stěžovatele na to, že z ničeho nevyplývá účelovost či nepravdivost jeho sdělení o údajném řidiči, Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného odkazuje na svou

pokračování

rozhodovací činnost. Z té plyne, že tuto typickou obstrukční taktiku spočívající v označení řidiče nereagujícího na výzvu k podání vysvětlení stěžovatel uplatnil již v předchozí přestupkové věci (č. l. 22 správního spisu). Konkrétně se jednalo o řízení před Krajským soudem v Plzni vedené pod sp. zn. 30 A 40/2016, v němž stěžovatel označil jako řidiče osobu, o níž bylo známo, že vystupovala ve skutkově i právně totožných věcech v řízeních, kde byla zástupcem stěžovatele společnost specializující se na přestupková řízení. Označená osoba v době spáchání přestupku neměla na území České republiky povolen pobyt a byla ze země vyhoštěna a nemohla se proto přestupkového jednání dopustit. Zmocněnec stěžovatele ve správním řízení (ODVOZ VOZU s. r. o.) ostatně tuto typickou obstrukci uplatnil i v řadě jiných řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 - 52, ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 297/2017 - 34, nebo ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021 - 41, a mnohé další). Nutno dodat, že soud může na obstrukční povahu oznámení poukázat jako první v zásadě tehdy, jestliže by napadené rozhodnutí obstálo s ohledem na další důvody a tento nový argument by měl pouze doplňující povahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 - 44).

[21] Stěžovatel dále namítl nesprávnou právní kvalifikaci přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Správní orgány totiž uvedly pouze odkaz na obecný § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, aniž by dále specifikovaly, že jednáním řidiče byl porušen § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. K tomu krajský soud konstatoval, že i bez výslovného označení § 27 odst. 1 písm. o) zákona je s ohledem na popis skutku jednoznačně patrné, za jaké jednání řidiče vozidla byl stěžovatel potrestán.

[22] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje. Ačkoliv správní orgány v rozhodnutí neuvedly všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu, kterou stěžovatel porušil, je z popisu tohoto skutku zcela zřejmá skutková podstata přestupku, tedy jakou normu porušil řidič vozidla, jehož provozovatelem je stěžovatel. Z obou rozhodnutí jasně vyplývá, jaká ustanovení zákona byla ve věci aplikována. Nejvyšší správní soud již opakovaně shledal jako dostatečné, pokud správní orgán uvedl pouze slovní vyjádření příslušného porušeného ustanovení (srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 - 37, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 As 272/2017 - 31, nebo ze dne 7. 12. 2021, č. j. 10 As 13/2020 - 39). V projednávané věci je ze slovního popisu bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že nezjištěný řidič stál s vozidlem po dobu deseti minut v místě vyhrazeném pro držitele parkovací karty, aniž by byla ve vozidle na viditelném místě taková karta umístěna [tj. porušil povinnost dle ve výroku uvedeného § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit se dopravními značkami, v daném případě dopravní značkou IP 12 – Vyhrazené parkoviště s doplňkovým textem „Pro držitele parkovacích karet vydaných Magistrátem města Karlovy Vary“]. Současně porušil konkrétní povinnost zákazu zastavení a stání v místě, které je příslušnou dopravní značkou označeno jako vyhrazené parkoviště dle § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona].

[23] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním doplní dokazování a vypořádání všech námitek uplatněných v žalobě.

[24] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[25] Závěrem k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů na internetu (viz str. 9 a násl. kasační stížnosti) soud v souladu se svou judikaturou uvádí, že „způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách,

neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32). Pokud se advokát „cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019 - 34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: „K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovaná žádost, již se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.“ Lze poukázat i na další rozsudky, které se touto výtkou již zabývaly, např. ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30, atp.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu